

не подвиваше кракъ. Мръкне ли се, разгледва, где най-сигурно трѣба да удари върху вражи сили; наобиколява дѣсното крило; отзовава се най-неочаквано, въ лѣвата страна; назърне отъ далечъ тамъ, где ротитѣ на Стойка и Бояна чакатъ; не смѣе съ тѣхъ приказка да завърже; че свои му сж. А той иска къмъ всички еднакъвъ да бжде.

И едва на съмване ще се прибере въ своята палатка. И пакъ сънь на очи не идва. Той мислеше. Какво не му минава презъ ума! Грижеше се за Стойка и Бояна; размишлява за Койка и сестра си. Ала скоро по тѣхъ грижата се задушваше отъ мисль, що най-много измжчваше ума: какъ трѣба въ бой да се почне? Спомнѣше ли си какъ бѣше при Сливница — нѣщо го жегва на гърди. Тъкмо както мислишь — противно се почва! — прошепна си Габара. Едно само сигурно остава: духътъ на бранника. Войникътъ трѣба да е като чиличена пружина; бързъ като стрѣла; лихъ като вѣтъръ; устойчивъ като скала. Нападнатъ ли го неравни сили, да устоява; доловили колебание у противника, да не губи време — ударъ да нанася; вдигне ли ржка — въ гръмъ да се излѣе. . . Тѣй разправяше на младитѣ вожди.

Думитѣ му бѣха тежъкъ камъкъ. Че онѣзи, които го слушаха знаеха отъ кого се казватъ тия слова. Тѣ вѣрваха чутото. Защото този, който говорѣше, бѣ доказалъ, че у него словото е дѣло. Петъръ Габара не изпущаше случай да напжтва, защото знаеше, че думитѣ му подхранватъ вѣра. А вѣрата е половинъ победа.

Стойко Габара напущаше бащини бесѣди съ окриленъ духъ. Често у него чувството надѣляваше на разума. Ала, по привычка, той се вглжбяваше въ своята вѣрна мисль. Общото чувство на всички, които го обикаляха, го увличаше. И той се усѣщаше частица отъ стихията, която бѣ обзела всички: да сразятъ врага; да запазятъ родъ и честь. Възчакваше съ трепетъ да